

Justitsministeriet

Dato: 4. maj 2007

Dok.: BBB40595

Sagnr.: 2007-154-0093

Udkast til tale til ministeren til brug for besvarelse af samrådsspørgsmål A fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik (L 197) tirsdag den 8. maj 2007

Spørgsmål A:

”Ministeren bedes i et kommende åbent samråd som opfølgning på spørgsmål 15 redegøre nærmere for myndighedernes behandling af udlændinge, der har været udsat for menneskehandel, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter for forfølgelse fra bagmændenes side, herunder for forholdet mellem på den ene side myndighedernes ønske om, at den pågældende udlænding medvirker til opklaringen af lovovertrædelser og på den anden side hensynet til den pågældendes sikkerhed.”

[Spørgsmålet er samtidig stillet til integrationsministeren ad dennes lovforslag nr. L 197. Det er aftalt, at integrationsministeren indleder.]

1. Jeg vil gerne starte med at understrege, at indsatsen mod menneskehandel fra starten har været et højt prioriteret område for regeringen.

Og - som socialministeren og jeg også redegjorde udførligt for, da vi i december sidste år besvarede forespørgsel nr. F 15 om kvindehandel - har regeringen derfor taget en stribe initiativer på området. Som bekendt senest med den nye handlingsplan, der bl.a. udmøntes med integrationsministerens lovforslag.

Et af de centrale elementer i den nye handlingsplan for 2007-2010 er en intensiveret politiindsats over for de bagmænd, som skruppelløst udnytter ofrene for menneskehandel.

På dét punkt bygger handlingsplanen på den strategi for en styrket politimæssig indsats mod prostitutionens bagmænd, som jeg fremlagde sammen med Rigspolitichefen sidste efterår.

2. Omdrejningspunktet for politiets strategi er at sætte fokus på bagmændene. Dét er en naturlig følge af, at politiets hovedopgave på det her område er at gå målrettet efter at identificere og retsforfølge bagmændene – uanset hvilke straffebestemmelser, de konkret kan sigtes efter.

Men det betyder ikke, at hensynet til ofrene for menneskehandel er glemt. Det er selvsagt helt centralt, at ofrene behandles med den størst mulige skånsomhed – også i forbindelse med den politimæssige indsats mod menneskehandel.

Det er derfor også et element i strategien, at politiet som udgangspunkt skal betragte alle prostituerede – både danske og udenlandske – som potentielle ofre for strafbare forhold.

Som jeg også har redegjort for i min skriftlige besvarelse af spørgsmål nr. 15 fra udvalget, skal politiet derfor bl.a. sikre, at kvinder, som træffes i prostitutionsmiljøet, kommer i kontakt med de sociale støttetilbud på området - f.eks. hos ”Reden”.

Og politiet skal naturligvis ikke mindst sikre de nødvendige tiltag for at beskytte vidner, der rent faktisk trues af bagmændene.

Her må politiet – som i andre straffesager – i hver enkelt sag vurdere, om der foreligger konkrete omstændigheder, der gør det nødvendigt at iværksætte særlige beskyttelses-tiltag over for ofre og vidner.

3. Som integrationsministeren lige har redegjort for, er det udlændingemyndighederne, der træffer afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal meddeles opholdstilladelse eller udsendes af landet.

Og det er også udlændingemyndighederne, der fastsætter udrejsefristen – og herunder en eventuel forlænget udrejsefrist – for de udlændinge, som får afslag på opholdstilladelse.

Politiets rolle i sådanne sager består i at yde praktisk bistand til udlændingemyndighederne på to forskellige stadier af sagen.

For det første er det den sædvanlige fremgangsmåde i asylsager, at politiet bistår udlændingemyndighederne ved – i den indledende asylfase – at afhøre den pågældende udlænding og optage rapport. Politiet sender derefter oplysningerne til udlændingemyndighederne til brug for deres afgørelse af asylsagen.

For det andet yder politiet – i medfør af reglerne i udlændingeloven – praktisk bistand, når udlændingemyndighederne har truffet afgørelse om, at en udlænding skal udsendes af landet.

4. Som jeg har beskrevet i min skriftlige besvarelse til udvalget, fremgår det af strategien for en styrket politimæssig indsats, at det bør sikres, at der i forhold til udenlandske ofre og vidner, som skal udrejse af landet, fastsættes en udrejsefrist, der gør det muligt for dem at blive her i landet, så længe det er påkrævet af hensyn til efterforskningen eller retsforfølgningen af de strafbare forhold, eller at en fastsat udrejsefrist i sådanne tilfælde om nødvendigt forlænges.

Som nævnt er det udlændingemyndighederne, der har kompetencen til at træffe en sådan afgørelse om en længere udrejsefrist.

Men det er naturligvis politiet og anklagemyndigheden, der i hver enkelt sag vurderer, om en udlændings forbliven her i landet rent faktisk må anses for påkrævet af hensyn til efterforskningen eller retsforfølgningen af straffesagen.

Her er det jo selvsagt i politiets og anklagemyndighedens interesse at sikre, at de nødvendige vidner er i landet, så længe det er påkrævet for straffesagen.

Jeg har fuld tillid til, at politiet og anklagemyndigheden foretager denne vurdering endog meget grundigt, og at de – i nødvendigt omfang – anmoder udlændingemyndighederne om at forlænge udrejsefristen for vidner i disse alvorlige sager.